

Sygn. akt X Ga 229/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący SSO Leszek Guza

SSO Małgorzata Korfanty

SSO Iwona Wańczura (spr.)

Protokolant Marta Strzała

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 roku w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa B. J.

przeciwko: P. G.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 5 listopada 2013 roku

sygn. akt VI GC 50/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Leszek Guza SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 229/14

UZASADNIENIE

Powód B. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. G. kwoty 12.455 zł z ustawowymi odsetkami od kwot, składających się na te należność i kosztami postępowania. Jako uzasadnienie wskazał brak zapłaty za wykonane na rzecz i zlecenie pozwanego dzieło.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami postępowania. W uzasadnieniu podniósł zarzut nienależytego wykonania przedmiotu umowy oraz zarzut potrącenia.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Rybniku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.455,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi do dnia zapłaty od kwot:

- 75,05 zł od 2 maja 2012 r.,

- 2 829,00 zł od 3 maja 2012 r.,

- 5 018,40 zł od 1 czerwca 2012 r.,

- 4 532,55 zł od 13 czerwca 2012 r.;

I 3 040 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, dokonując na podstawie dowodów wskazanych w uzasadnieniu orzeczenia następujących ustaleń:

Pozwany zakupił u powoda w kwietniu i maju 2012 r. elementy tzw. ogrodu zimowego, to jest stolarki okiennej i drzwi aluminiowe, a nadto zlecił powodowi zamontowanie konstrukcji na terenie nieruchomości pozwanego. Ustalenia w zakresie sposobu montażu były przez strony czynione ustnie. Pozwany zażądał zmniejszenia kąta nachylenia dachu. Powód dostarczył pozwanemu zakupione elementy oraz wykonał ich montaż.

Za sprzedany towar powód obciążył pozwanego czterema fakturami VAT na łączną kwotę 12.455,00 zł. Pozwany nie kwestionował jakości ani ilości zakupionego towaru. Pozwany zakwestionował natomiast usługę montażu.

Sąd I instancji zważył, że powód wywodził swe roszczenia z umowy sprzedaży. Poza sporem był fakt, iż powód wypełnił ciężące na nim świadczenia niepieniężne wynikające z zawartej umowy. Pozwany nie kwestionowała również wskazanych w fakturach cen towarów ani terminu ich zapłaty, zatem zobowiązana była do spełnienia ciężącego na niej wzajemnego świadczenia pieniężnego.

Strona pozwana podniosła natomiast zarzut nienależytego wykonania zobowiązania oraz potrącenia wierzytelności powoda z wierzytelnością strony pozwanej wynikającą z realizacji umowy o montaż.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie zaś z treścią art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W ocenie Sądu wobec treści umowy oraz ustaleń faktycznych strona pozwana nie wykazała przesłanek do uznania wierzytelności przedstawionej do potrącenia z wierzytelnością powoda za wymagalną i zasadną. Przedmiotowe roszczenie powoda dotyczy należności za sprzedany towar, nie zaś należności za wykonaną usługę. Ustalenie wysokości ewentualnej szkody po stronie pozwanego powstałej na skutek sposobu montażu ogrodu zimowego wymagało wiadomości specjalnych i pozwany zażądał przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego. Pozwany jednak nie zapewnił materiału niezbędnego do poczynienia niezbędnych ustaleń dla potrzeb opinii, gdyż – jak twierdził część uszkodzeń (tzn. skutków zalewania) usunął, przy czym nie przedstawił żadnych dowodów umożliwiających biegłemu weryfikację twierdzeń pozwanego w tym zakresie. Pomimo, że pozwany reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, złożył jedynie kserokopie dowodowych faktur, które w takiej formie nie mogą być dowodem na wskazane okoliczności, a które to postępowanie pozwanego wskazuje na dążenie do opóźnienia zakończenia postępowania.

Co istotne, nawet gdyby uznać przedłożone kserokopie za dowód, to z treści przedłożonych przez pozwanego kserokopii faktur nie wynika, że wskazane w nich materiały zostały przeznaczone na usuwanie ewentualnych nieprawidłowości

w sposobie montażu; wątpliwość ta jest tym bardziej uzasadniona, że pozwany prowadzi działalność gospodarczą jako firma remontowo – budowlana i zakup tego typu materiałów jest elementem prowadzonej działalności gospodarczej. Co więcej, żaden z przesłuchanych świadków, których zeznania w ocenie Sądu były szczerze, jak też były logiczne i znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, mimo obecności na miejscu montażu po dacie zakupów wskazanych w kserokopiiach złożonych przez pozwanego nie zauważył jakichkolwiek uszkodzeń w pobliżu

montowanej konstrukcji. Tym samym złożone kserokopie nie dowodziły w sposób bezsporny kosztów poniesionych na usunięcie ewentualnych szkód spowodowanych wadliwym montażem.

Z uwagi zatem na ustalony stan faktyczny oraz przytoczone zapisy umowne i przepisy ustawy Sąd orzekł, jak w sentencji. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c, a o kosztach postępowania postanowiono w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, wnosząc o zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

Zarzucił wyrokowi:

1.naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art.498 kc w zw.

z art.455 kc poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, że wierzytelność pozwanego przedstawiona do potrącenia nie jest wymagalna i zasadna

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:

- art.245 kpc przez jego nieprawidłową wykładnię i przyjęcie, iż przedłożone przez pozwanego kserokopie faktur VAT nie stanowią dowodu z dokumentu prywatnego w rozumieniu przepisów kpc,

- art.308 kpc poprzez jego niezastosowanie i niedopuszczenie dowodów z kserokopii przedłożonych przez pozwanego faktur VAT,

- art.217§3 kpc przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, iż przedłożenie kserokopii faktur VAT niepodbitych za zgodność z oryginałem jest celowym działaniem dążącym do opóźnienia zakończenia postępowania,

- art.129 kpc poprzez jego niezastosowanie i niewyznaczenie stronie pozwanej dodatkowego terminu do przedłożenia oryginałów dowodów z dokumentów,

- 227 kpc poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z przedłożonych kserokopii faktur,

- art.278 kpc poprzez jego niezastosowanie i niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa mimo, że stan sprawy wymagał powzięcia przez sąd wiadomości specjalnych,

- art.233§1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego jako całości, polegającego na braku uwzględnienia treści kosztorysu prac wykonanych w związku z nienależytym wykonaniem ogrodu zimowego z dnia 25.11.2010 r. i 11.07.2012 r oraz poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w wyniku wyprowadzenia błędnych wniosków z faktur VAT przedstawionych przez pozwanego na rozprawie 24.10.2013 r,

- art.328§2 kpc poprzez wadliwe skonstruowanie podstawy faktycznej uzasadnienia wyroku, przejawiające się w braku wskazania przyczyn, dla których Sąd I instancji odmówił wiarygodności przedłożonych w toku postępowania dowodu z powyższych kosztorysów oraz zeznaniom strony pozwanej;

3. sprzeczność poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego przez przyjęcie, że pozwany nie zapewnił materiału niezbędnego do poczynienia niezbędnych ustaleń dla potrzeb sporządzenia opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania odwoławczego. Podniósł, że pozwany nie udowodnił zasadności zarzutu potrącenia.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja pozwanego nie mogła odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji jest słuszny jako oparty na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym i właściwie wyciągniętych na tej podstawie wnioskach.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego. Rozważania Sądu I instancji wyczerpująco przedstawione zostały w motywach rozstrzygnięcia, w sposób spójny i logiczny, przez co spełniają wymagania określone w art. 233 § 1 k.p.c. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). W orzecznictwie podkreśla się, że "ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego".

Sąd I instancji prawidłowo orzekł o roszczeniu powoda w oparciu o przepis art.535 k.c, słusznie też nie uwzględnił zarzutu potrącenia zgłoszonego przez pozwanego – jako nieudowodnione po myśli art.6 k.c.

Zauważyć jedynie należy, że powód domagał się zapłaty z tytułu sprzedaży dokonanej w 2012 r, natomiast pozwany zarzut przedawnienia wywodził z nienależycie wykonanej przez powoda umowy, zrealizowanej w 2010 r.

Wbrew zarzutom apelacji uzasadnienie wyroku Sądu I instancji spełnia wymagania określone przepisem art.328 § 2 k.p.c. Zawiera ono wskazanie przyczyn, dla których niecelowym było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego oraz oględzin. Niewątpliwie w wielu przypadkach sąd korzysta z opinii biegłych, gdy zaistnieje konieczność uzyskania specjalistycznej wiedzy. Muszą jednak wówczas istnieć podstawy i warunki do wydania przez biegłego takiej opinii, a tych pozwany nie zapewnił, składając kserokopie faktur na okoliczność poniesionych kosztów naprawy ogrodu zimowego. Kserokopia nie może być uznana za środek dowodowy, o którym mowa w art. 308 k.p.c.(wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2 kwietnia 2013 r, I ACa 1163/12). Kserokopia - jako odwzorowanie oryginału - może być uznana za odpis, jednakże pod warunkiem, poświadczenia jego zgodności z oryginałem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r, II CSK 65/09).

Pozwany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, stąd Sąd nie był zobowiązany wskazywać stronie formy, w jakiej powinien być złożony dokument. Rozważania dotyczące znaczenia dokumentu prywatnego, zawarte w uzasadnieniu apelacji, nie są istotne dla kontroli rozstrzygnięcia Sądu I instancji, gdyż nie dokonywał on merytorycznej oceny dokumentów ze względu na ich niedopuszczalną jako dowodu formę.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art.385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną, o kosztach postępowania odwoławczego orzekając w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c, art.108 § 1 k.p.c. i §6 pkt 5 i § 12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Leszek Guza SSO Iwona Wańczura